

Перед кліткою вовка нерухомо стоїть хлопчик. Звір сновигає з кутка в куток. Крокує вздовж і впоперек вольєра й ніколи не зупиняється.

«Він мене дратує, цей хлопчисько...»

Ось що думає вовк. Минуло майже дві години, а хлопчик досі тут — виструнчився перед ґратами, нерухомий, мов скуте морозом дерево. Він пасе вовка очима.

«Чого йому треба?»

Ось що хоче знати вовк. Хлопчик його зацікавив. Вовк не боїться малого (цей вовк нічого не боїться) — той його зацікавив.

«Чого йому треба?»

Решта дітей бігає, стрибає, верещить, плаче, показує вовкові язика — й одразу ж ховається за материну спідницю. Потім вони йдуть кривлятися перед кліткою з горилами, гарчати просто в морду левові, доки той не почне шмагати хвостом повітря. А цей хлопчик — ні. Він стоїть незворушно, мовчки. Бігають тільки очі. Стежать, як вовк сновигає вздовж ґрат.

«Ніколи вовка не бачив, чи що?»

До речі, вовк, проходячи вздовж вольєра, бачить хлопця лише через раз.

Це тому, що у вовка тільки одне око. Друге скалічене під час битви з людьми десять років тому — у той день, коли його впіймали. Тож коли вовк іде вперед (якщо це можна назвати «вперед»), він бачить увесь зоопарк із клітками й ошаленими дітьми і серед них — цього нерухомого хлопчика. Коли він вертає назад (якщо це можна назвати «назад»), бачить свою клітку зсередини. Свій порожній вольєр, адже вовчиця померла тиждень тому. Понурий загін із самотньою сірою скелею і засохлим деревом. Вовк розвертається і — на тобі, знову цей хлопчик! Стоїть нерухомо, і його рівний подих на холоді перетворюється на білу пару.

«Він перший стомиться», — думає вовк, не стишуючи кроку.

«Я терплячіший за нього», — додає він.

А згодом:

«Я — вовк».

Проте наступного дня, прокинувшись уранці, перше, що бачить вовк, — той самий хлопчина стоїть перед його вольером, на тому ж самому місці. Вовк ледь не підстрибує з несподіванки.

«Не стояв же він тут цілу ніч!»

Та звір опановує себе і знову починає сновигати з кутка в куток, так наче нічого не сталося.

Вовк ходить ось так уже цілу годину. І весь цей час стежать за ним очі хлопчика. Блакитна шерсть вовка майже торкається ґрат. М'язи надимаються під його зимовим вбранням. Блакитний Вовк крокує так, наче не збирається зупинитись. Так, наче він знову в себе вдома на Алясці. «Аляскинський вовк», — повідомляє залізна табличка на ґратах. Там намальована мапа Крайньої Півночі, й один із регіонів помічений червоною фарбою — ареал проживання. «Аляскинський вовк, арктична тундра...»

Лапи вовка безгучно торкаються землі. Він сновигає з кутка в куток. Це схоже на мовчазний рух маятника у великому годиннику. І очі хлопця рухаються слідом за вовком — наче спостерігають уповільнену партію гри в теніс.

«Я що, його справді настільки зацікавив?»

Вовк супиться. Хвилі настобурченої шерсті завмирають на кінці його писка. Вовкові кортить отримати відповіді на свої запитання, з'ясувати про цього хлопця все. Та він присягнув більше ніколи не цікавитися людьми.

І ось уже десять років він дотримує свого слова: він не вшанував людей жодною думкою, жодним поглядом. Ані дітей, які блазнюють перед його кліткою, ані робітника, що здалеку кидає йому шматки м'яса, ані художників, які щонеділі приходять його малювати, ані пришелепкуватих

матусь, що показують його своїм малятам, примовляючи: «Дивись, це — вовк, як будеш нечемний, він тебе забере!» Вони для нього — порожнє місце.

«Навіть найкращий із Людей — нікчема!»

Так завжди казала Чорна Заграва, мати вовка.

Ще два тижні тому вовк усе ж інколи зупинявся. Вони з вовчицею сідали мордами до відвідувачів. Та робили це так, наче перед кліткою нікого не було. Вовк і вовчиця дивилися прямо перед собою. Їхні погляди проходили просто крізь людей. Здавалося, вас не існує. Дуже неприємно.

— На що це вони так витріщилися?

— Що такого побачили?

А тепер вовчиця мертва (вона була сіро-біла, як снігова куріпка). Відтоді вовк не зупинявся. Він сновигає з кутка в куток з ранку до вечора, а м'ясо примерзає до землі довкола. Перед кліткою, виструнчившись літерою «і» (за крапку править біла хмарка подиху), хлопчик споглядає вовка.

«Тим гірше для нього», — вирішує вовк.

І геть припиняє думати про хлопця.

Однак наступного дня хлопчик знову біля клітки. І завтра. І післязавтра. Тож зрештою вовк змушений думати про нього.

«Хто він такий?»

«Чого йому від мене треба?»

«Нема чого робити вдень?»

«Вештається без діла?»

«Не ходить до школи?»

«Не має друзів?»

«Не має батьків?»

«Чи що?!»

Ціла купа питань уповільнює ходу вовка. Він відчуває, як його лапи важчають. Це ще не втома, та до неї недалеко.

«Неймовірно!» — думає вовк.

Зрештою, завтра зоопарк буде зачинений. Завтра — той самий день, один на місяць, що відведений для огляду й лікування тварин, прибирання кліток. Завтра жодних відвідувачів.

«Тож я його позбудуся».

Дзуськи! Назавтра, як і в усі інші дні, хлопчик на місці. Навіть ще помітніший, аніж раніше, бо

тепер він стоїть біля клітки сам-один посеред спорожнілого зоопарку.

«О ні...» — зітхає вовк.

О так!

Тепер вовк почувається страшенно втомленим. Наче погляд цього хлопця важить тонну.

«Добре, — думає вовк. — Добре! Сам напросився!»

І він раптом припиняє сновигати. Йде і сідає просто в хлопця перед носом. І теж починає витріщатися на нього. Та дивиться не тим поглядом, який ніби ковзає повз вас, ні. Справжнім поглядом — прямим і відвертим!

Це сталося. Тепер вони віч-на-віч.

І дивляться.

У зоопарку — жодного відвідувача. Ветеринари ще не прийшли. Леви не виходили зі свого лігва. Птахи ще сплять, зарившись у власне пір'я. Цей день — вихідний для всіх. Навіть мавпи покинули кривлятися. Вони звисають із гілок, мов сплячі кажани.

Нікого немає, окрім цього хлопця.

І вовка із блакитною шерстю.

«Хочеш витріщатися на мене? Гарзд! Я теж буду витріщатися. Подивимось...»

Але вовкові дещо заважає. Одна дурна дрібниця. У нього одне око, а в хлопця їх два. І вовк зненацька губиться, не знаючи, в яке око хлопчини спрямувати свій відвертий погляд. Він вагається. Його єдине око теж починає сновигати: праворуч-ліворуч, праворуч-ліворуч. Та очі хлопця нерухомі. Він навіть не кліпає. Вовк страшенно розгублений. Нізащо у світі він не погодився б відвернутись. Не може бути й мови про те, щоб знову сновигати вольєром.

Тож його здорове око просто скаженіє. А з-під шраму на пошкодженому оці за мить з'являється сльоза. Та вовк плаче не від болю — це сльози безсилля, а ще — гніву.

Аж раптом хлопчик робить дивну річ, яка заспокоює вовка, сповнює його довірою. Малий заплющує око.

Тепер вони можуть дивитись один на одного — око в око — посеред порожнього і мовчазного зоопарку. Перед ними — безодня часу.

розда
Друтий

[Купить книгу на сайте kniga.biz.ua >>>](http://kniga.biz.ua)